

ΠΕΡΣΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ

Του Σααδή

Ένας Άραπής Βασιλιάς, χαμένος κι' άρρωστιάς
 από τὰ βαθειά γεράματα, βρισκόνταν στα στενά του.
 Ξάφην μπροστά του πηλάδι τρεχάτος καρβιλάης,
 μ' άψά μαντίνα, πρόσχαρη στην κόρα του θανάτου :
 — Πήραμε κάστρα ! Πιάσαμε χιλιάδες σκλάβους ! Πάνε
 και πάλι οι έχθροι κ' ή χάρις τους έσένα προσκυνάει !
 Κι' ο Βασιλιάς σαν τ' άκουσε, σηκώνοντας τοίς ώμοις
 μέ παγομένο στεναγμό του άπάντηεν : « Ωμίνα !
 Τά γελαστά μαντίνα σου δεν είνε πιά γιά μένα,
 μά γιά τοίς άλλους, τοίς έχθρούς... »
 — « Γιά ποιούς ; » — « Τοίς κληρονόμοις... »

Άλλοί μου ! Η ζωή μου έπέθηκε με την γλυκεράν έλπίδα
 πώς της καρδιάς μου τ' όνειρο θ' όλίθεται μιά μέρα :
 ό,τι ή ψυχή μου έλάγασε, τώρα μπροστά μου τό είνε,
 μά τή ζωή μου πούσβουσε δεν θέ να βρω πιά πέρα...

Ο ΑΣΤΡΟΛΟΓΟΣ

Ένας αστρολόγος μπήκε στον φτωχό του τον όντά,
 Κ' είδε κάποιον να στέχει στη γυναίκα του κοντά.
 Άρχισε να τίνε βρίζη και στό δόλο σαρκικό
 μπήκε ή άπονη δικήνοια και τής γαρίνας τό κακό.
 Πέρ κι' ένς διαβασμένος και του λέει : — Με τό νού
 πώς μπορείς να ξέρης τ' είνε μέ τό άστέρια τουρανού,
 μιά πού δεν μπορείς να βλέπης με τό μάτια πού κοντά.
 πούς εύρίσκειται, καίμενε, στον φτωχό σου τον
 [όντά !

Η ΠΕΘΕΡΑ

Κάποιος είχε μιά γυναίκα άγγελικά πούγες πε-
 [θάνα.
 Κι' ή σκουρδούλα ή πεθερά του κόλλησε στο
 [σπίτι μέσα
 γιά τής κόρης της την προίκα : ό καίμενος τι
 [νά κάρη
 Μιά πού τουλειπαν τά μέσα...
 "Έλυσαν από τό θυμό του και τή λύτη ή βοραία,
 μ'άπό μέσα από τό σπίτι δεν κουνούσε ή γρηά !
 Κάποιοι γνάφομοί του έπήγαν να συλλυπηθούν
 [τόν χήρο,
 Κ' ένας άπ' ατούς του λέει, φέρνοντας τά γύρω γύρω :
 — Αί, και πώς περνάς, καίμενε, από την γυναίκα σου μακρούά ;
 Και άπαντά με μαύρο πόνο :
 — Νά μη βλέτω τή καλή μου γυναικόπουλο, νάταν μόνο !
 Μά γραφτό μου ήταν να βλέπω τή κακά μου πεθερά !

Άχ ξεφύλλισαν τό ρόδο κι' άφησαν τ' άγκάθι πλάι !
 Μένει φύλλακι τό φρεϊδι, μάκλειψαν τό ριχά και πάλι !...
 Κάλλιο νάχης μπρός στά μάτια μύτη λεπιδιού,κι' άς κίψη,
 παρά νάχης να ξανοίγης κάποιον όχτρού τήν άγχανά όψη.
 Και καλύτερο να χάσης χίλιους φίλους σου με ληψη,
 παρά νάχης συντροφιά σου τον όχτρο σου... Άς σου λείπει !...
 Μεταφρ. ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

και πήρε άλλη γυναίκα ;
 — Γιατί προτού να με στείλη έδώ ή μάνα μου, άποκρίθηκε ή
 κόρη, με όρκισε να μην του μιλώσω άν δεν μου πη : — « Μά τής
 μάννας σου τό γάλα, και μά τ' άδέφια σου τά κώματα, και μά τον
 άδερφό σου τον τρελλοβροχά ». —
 — Μπά ; άλήθεια αυτό ήταν ; λέει ή βασιλοπούλα.
 — Αυτό.
 Έφανε σέ λίγο ή βασιλοπούλα και πήγε τρεχάτη στον άνδρα
 της και του ειπε :
 — Ξέρεις γιατί δεν σου μιλούσε ή άρραβωνιαστικά σου ; Γιατί
 προτού ν'ό την στείλη ή μάνα της σέ όένα τήν όρκισε να μην σου
 μιλώση άν δεν τής πης : — « Μά τής μάννας σου τό γάλα και μά τ'
 άδέφια σου τά κώματα και μά τον άδερφό σου τον τρελλοβροχά ». —
 — Άλήθεια ! Στο ειπε ή ίεία ; ρωτάει τό βασιλόπουλο.
 — Η ίδια μου τό ειπε, τώρα πού ήμουνα μαζί της.
 Δεν χάνει καιρό τό βασιλόπουλο και τρέχει μέσα στην κάμαρα
 πού ήταν ή κόρη τής θάλασσας και τής λέει :
 — Μίλησέ μου, ψυχή μου, μά τής μάννας
 σου τό γάλα, και μά τ' άδέφια σου τά κώμα-
 τα και μά τον άδερφό σου τον τρελλοβροχά.
 Έκείνη τότε έπεσε στην άγκαλιά του, του
 μίλησε, τον φίλησε κι' έστειλαν πάλι τήν γυ-
 ναίκα του στον πατέρα της κι' ατόι παν-
 τρέστηκαν με όργανα και τούμπανα και έξη-
 σαν καλά κ' έμεις καλύτερα.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Από τήν ανέκδοτον λαογραφικήν συλλογήν)

ΑΠΙ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η Λοταρίες και τα λαχεία

Τήν Πρωτοχρονιά έφέτος ή άστυνομία άπηγόρευσε τίσ ύπαίθριες
 λοταρίες. Πότε όμως προσημασιόθησαν ή λοταρίες ; 'Ιδού τί ά-
 ναφέρει γι' ατίς ή ιστορία :
 "Η λοταρίες είνε φρούτο τής Άναγεννήσεως και πρωτοσημασι-
 οθήσαν στην Βενετία, όπου κατά τίσ Αποκρίνες και τίσ άλλες μεγάλες
 γιορτές πλήθος πλανοδίων τίσ έστησαν στις κεντρικές πλατείες, κί-
 τω από προχειροφτιασμένες παράγκες. Άπ' τήν Βενετία ή λοταρίες
 μεταφέρθησαν και στις άλλες πόλεις τής 'Ιταλίας, έπειτα τής Γαλ-
 λίας και τέλος σ' όλες τίσ χώρες τής Εύρώπης.
 Τά λαχεία πρωτοφάνηκαν στη Γαλλία, κατά τον 18ον αιώνα. Τήν
 έποχή ατήτη στο Παρίσι ήπηρε ένα λαχείο, του όποιου ή κλήρωσις
 γινόταν κάθε δεκαπέντε μέρες.
 Πρώ του Ενωπαϊκού πολέμου, τό μεγαλύτερο λαχείο ήταν τής
 Αυστροουγγρικής Τραπέζης. Η κλήρωσις του γινότανε στην Βιέννη.
 Ο πρώτος του αριθμός κέρδιζε ένα εκατομμύριο κορώνες !
 Σήμερα τό μεγαλύτερο άπ' όλα τά λαχεία τής Εύρώπης είνε τό
 Μεγάλο Λαχείο του Άμβούργου, του όποιου ό πρώτος αριθμός κερ-
 δίζει ένα εκατομμύριο χρυσά μάρκα. Έπειτα έρχονται τό 'Ιταλικό
 Λαχείο και τό 'Ισπανικό. Και τά δύο αυτά λαχεία τά εκμεταλλεύονται
 και τά διαχειρίζονται ή κυβερνήσεις των χωρών αυτών, ή όποιες
 κάνουν χρυσές δουλειές. Το 'Ιταλικό Κράτος έχει κάθε χρόνο άπ'
 τό Λαχείο του, κέρδη, κατά μέσον όρον, 325 εκατομμύρια λιρέτες,
 δηλαδή 1.300.000.000 δραχμές, τό δε 'Ισπανικό Κράτος έχει κάθε
 χρόνο άπ' τό Λαχείο του κέρδη 275 εκατομμύρια πεσέτες, δηλαδή
 περίπου τέσσερα δισεκατομμύρια ελληνικής δραχμές !...

Άντι σημασιόφρων... φαναροφόροι

Η έποχή μας είνε έποχή των παραδόξων
 νεωτερισμών. Ως τώρα όταν ένα τμήμα στρα-
 τού περνούσε άπ' τους δρόμους, προπορευόταν
 ή ό σημασιόφρος : με τή σημαία ή τουλάχιστον
 ό σαλπικιής ή ό τυμπανιστής. Τώρα πρόκει-
 ται άντι του σημασιόφρου να προπορεύεται, τή
 νύκτα βράδια, ένα στρατός... φαναροφόρος !
 Γιατί όμως ό νεωτερισμός αυτός ;
 Τελευταία στο Παρίσι ένα τμήμα στρατού,
 πηγαίνοντας τή νύχτα άπ' τον στρατόνα του σέ
 κάποιο άλλο μέρος τής πόλεως, έπαθε άληθινή
 πανολευρία. Σε μιά γωνία δυό αυτοκίνητα έ-
 πεσαν έξωφρα επάνω του και τραυμάτισαν πο-
 λούς στρατιώτες. Το δυστύχημα αυτό συνέζη-
 σε έξαιρετικά τό Παρισιόνο κοινό. Και ή λέσχη Περιηγήσεως τής
 Γαλλίας, ή όποία πρωτοστατεί και κανονίζει όλα σχεδόν τά ζητή-
 ματα τά σχετικά με τήν κίνησι στους δρόμους, υπέβαλε ένα έγγρα-
 φο στον ύπουργό των Στρατιωτικών, στο όποιο του έξηγησε ότι τέ-
 τοια δυστυχήματα είνε δυνατόν να συμβαίνουν συχνά. Γι' αυτό, το-
 νίζει τό έγγραφο, των τμημάτων στρατού πού προελάνουν μέσα
 στην πόλη, πρέπει να προηγείται ένας στρατιώτης, ό όποιος να κρα-
 τή ένα φανάρι αναμένο, κρημασμένο στην άκρη ενός κονταριού !...
 Ο ύπουργός των Στρατιωτικών βρήκε όρθή τήν ύπόδειξη ατήτη
 τής λέσχης των Περιηγήσεων και διάταξε να εφαρμοζέται στο εξής
 άνελλιπτώς.

Ειλικρινεία μικρή

Ένα Άγγλικό περιοδικό άφηγείται τό ακόλουθο άμίμητο περιστα-
 τικό ενός μικρού, τό όποιο άκουσε ένας συντάκτης του σέ κάποιο
 δρόμο του Πικαντίλλυ, τής γνωστής λαϊκής ανουκίας του Λονδίνου.
 Ένας μεθυσμένος άνθρωπος του λαού πήγαινε σπίτι του κλονιζό-
 μενος και παραπατώντας άπ' τό πολύ ποτι. Έπί τέλους καθόρθωσε
 να φτάση ως τήν πόρτα του σπιτιού του. Με πολύν κόπο τότε έβγα-
 λε άπ' τήν τσέπη του τό κλειδί του, μά δεν μπορούσε δυο κι' άν
 παιδεύεται, να βρη τήν κλειδαριά και ν' άνοίξη νάμη μέσα.
 Τότε βγήκε στο παράθυρο ή γυναίκα του, ή όποία ήταν φαίνε-
 ται συνειδησιμένη στις κρησσοκατανόξεις του σούζουγος της. Μόλις
 τον αντίκρισε άντελήφθη πώς δεν μπορούσε να ξεκλειδώση και του φώ-
 ναξε :
 — Πώς, Τζών, πάλι πιωμένος ήρθες από-
 ψε ; Σε λυπάμαι καίμενε !... Δεν μπορείς ν'
 άνοίξης τήν πόρτα ; Θάχαιες φαίνεται τό
 κλειδί σου... Στάσου να σου πετάξω άλλο :
 — Όχι, μικρή μου, όχι αγαπημένη μου
 γυναικούλα, άποκρίθηκε ό Τζών, ή μου πε-
 τας τό κλειδί γιατί έχω τό δικό μου. Άν θες
 να μ' εύκολύνης πέταξέ μου τήν... κλειδαριά
 τής πόρτας, γιατί ατήτην δεν κατορθώνω να
 βρω τόσην ώρα !...